

ר' משך כד מחלך ביקורי בקאהיר
 עד כה, הכתבתי את רשמי לתוך רשמי קול קטנטן שאני נושא בכיסי. ככל רגע פנאי, ולפעמים אף תוך כדי מעשה, הכתבתי לרשמי הקול הנאמן את ריגשותי, ברגע שהרגשתי אותם. איני מתכוון לשכתב את הדברים או לסגננם. הנה הם, ישר מתוך המכשיר.

יום ב' בבוקר, בשעה 9. אנחנו במטוס. מתל-אביב לאתונה. בשדה-התעופה רצו לעשות צ'ק-אין למיזודות ישר לקאהיר.

מאחורי אורי אבנרי

(הנערה של חברת אולימפיק ידעה שאני נושא בכיסי שני כרטיסים — האחד בקו תל-אביב-אתונה, השני בקו אתונה-קאהיר. במיקרים כאלה, נוהגים לצרף למיזודה פיתקית כפולה, מתציתה ליעד הראשון ומתציתה ליעד השני, כדי לחסוך טירדה ביעד-הביניים.)

הבחורה התחילה למלא את הגוליה, בהתרגשות רבה. היא כבר רשמה את שלוש אותיות-הקסם C.H.I. בכתב-ידה. אך המנהל שלה, שגם הוא בתוך העניינים, התערב: "לא כדאי, תשלחי את המיזור דות רק לאתונה." הוא צודק, כמובן. לא כדאי למשוך לעניין תשומת-לב רבה מדי, לא בלוד ולא באתונה.

כל השוטרים והפקידות בנמל-התעופה ניחשו שאנחנו נוסעים לקאהיר, למרות שלא אמרנו זאת לאיש. "אתה נוסע לקא-היר?" קראה אלי דיילת-קרקע נחמדה. "אני נוסע לאתונה." אני משיב. היא משי-

שהבחין כי הדרכון שנמטר לידו הוא דרכון ישראלי. אחרי ההפ"תעה הראשונה פרצה קבלת-הפנים הלבבית, ספונטאנית. בהגיעו לקאהיר אירח את אורי אבנרי ד"ר תומאס נובוטני.

השוטר שנדהם
 הבעת התדהמה שהתפשטה על פניו של השוטר המצרי מאחרי דוכן בדיקת הדרכונים בנמל-התעופה של קאהיר, נולדה אחרי

אה. ראשית, בנמל-התעופה באתונה, כשי נסה לעלות למטוס ואחר-כך, כמובן, בקא-היר עצמה.

מצב-הרוח טוב, צלם-המערכת, שלמה סתר, הגלוה אלי, מתוח הרבה יותר מאשר אני. זוהי נסיעתו הראשונה לחו"ל.

יונדו קאהיר

בה בצחוק מתגלגל, כאילו שמעה בדיחה מפולפלת.

"בהצלחה!" אומר לי השוטר בביקורת-הגבולות. "שיהיה בהצלחה, תביא שלום!" אומר לי איש-הביטחון, המעביר אותי בלי בדיקה. "העיקר שיהיה שלום," אומר מרת הנערה בדלפק החנות המשוחררת ממס.

מצב אופייני לישראל. במשך 24 דקות טירטר הרדיו אזהרות שאסור לנסוע לי מצרים בלי אישור משרד-הפנים, ושזהו עבירה פלילית חמורה. אך השוטרים מלי ויום אותנו בבירכותיהם ברכינו. הם יודעים מה חשוב, ומה לא.

במטוס לאתונה. אני קורא בגיליון עי-

תוך-הבוקר שהוחלט למנוע את כניסתו של כל עיתונאי ישראלי נוסף למצרים. הדבר בא, כביכול, על-פי בקשת הממשלה הי מצרית אחרי ששני כתבי הטלוויזיה, אלכס גילעדי ואהוד יערי, הגיעו לקא-היר בלי אשרה ובלי תיאום מוקדם, בעיק-בות סמי גרינשפן מידיעות אחרונות.

אנחנו די מתוחים לדעת מה יקרה הל-

הקצין שצחק
 מפקד מיש" סרת נמל התעופה של קאהיר מחייך לעבר אורי אבנרי, מקדם את פניו בברכה כאשר מבע פניו מגלה את הרגשותו.

"נסיעה ראשונה — ודווקא לקאהיר!" הוא חוזר ומתפעל.

אבל, בנמל-התעופה עלתה בליבנו ב-רגע האחרון המחשבה: מה לקנות? אילו מתנות אפשר להביא לאנשים במצרים? הצטיידנו, כמובן, בהרבה מטבעות של לירה וחצי-לירה. הלכתי וקניתי בחנות נמל-התעופה עשרות בקבוקונים קטנים של הליקר הישראלי צברת, שיש לו שם טוב בעולם. ברגע האחרון ממש רץ שלמה סתר לחנות, כדי לקנות עשרות קופסות של סיגריות ישראליות. הוא בחר בסיגריה שעל עטיפתה כתוב שמה באותיות העבריות הגדולות ביותר.

"זה לא יספיק לארבעים מיליון מצרים," הוא מתלוצץ.

שעה 12, אתונה. בבית-הנתיבות של חברת אולימפיק באתונה אין מקום לשמירת מיזודות. לא היה לנו כל חשק לסחוב את המיזודות שלנו במשך כמה שעות בעיר. המטוס לקאהיר יוצא רק בחמש וחצי אחרי-הצהריים.

א-פעם בבניין משרד-החץ המצרי, הוזמן עליי דאלי לשיחה. ביוזמתו של השר, למחרת הגיעו לקאהיר, השיחה התקיימה בשעת הערב. תוכן שיחתם של השניים. לא נועד לפרסום.

שר-החץ המצרי
 בפועל, בוטרס ראלי, מקדם את פני אורי אבנרי ב"שיחתו שבמשרד-החץ. אבנרי, שהיה הישראלי הראשון שביקר